

IV

СЕДЕМТЕ ПРОХОДА КЪМ ШАМБАЛА

В средата на необятната и девствена пустиня Гоби се намира тайнственият Оазис. Едно от имената на тази Свещена земя, на която никога не е стъпвал непосветен човешки крак, е Шамбала – „Градът на Боговете”.

Шамбала е центърът на работното поле на Универсалното братство, изявено в този диалектичен природен порядък. Шамбала е силовото поле на Божиите помощници, силово поле, което не може да бъде обяснено с този природен порядък и което няма връзка нито с материалната, нито с огледалната сфера, но въпреки всичко присъства в тази земна природа като помощ за всички нас.

Функциите на Шамбала могат да бъдат сравнени с тези на могъщ трансформатор. В Шамбала – Града на Боговете, универсалната жизнена субстанция и универсалната намеса на Логоса се преобразуват в поносими за възприемане сили и напрежения, предназначени за света и човечеството. Шамбала е поле за контакти, от което се излъчват указания, вибрации и лъчения, разпростиращи се по хоризонталната плоскост над целия свят. Шамбала е едно специфично докосване до трансценденталната действителност.

От този Град на Боговете тръгват към изгубеното човечество и истинските пратеници – месии, които под различни имена вършат своята работа, когато е необходимо. Шамбала е вратата към първоначал-

ния живот, единствената врата към освобождението. Шамбала е ключът към новия сияещ живот.

За много хора звучи странно да чуят, че такава универсална точка за контакти може да бъде географски локализирана тук, на земята. А не е ли по-странно да стоиш и да чакаш собственото си спасение от огледалната сфера – царството на мъртвите, от същества, загубили голяма част от телата си, за които единственият избор да възстановят осакатеното си състояние е реинкарнацията?

И не е ли по-странно това, че за да спасим душите си, сме готови да останем вечно верни на някоя църковна институция, различаваща се от всичко земно и диалектично само по езика, на който нейните представители проповядват неща, които в никакъв случай не отговарят на действията им? Не е ли странно и твърде нелогично да слушаме и да си представяме един абстрактен Бог, въздигнат на трона му в нереалността?

Странното всъщност е, че малко от хората, които са метафизично и духовно чувствителни, са разбрали, че са затънали в най-големи заблуди.

Без преувеличение може да се каже, че целият човешки метафизичен и духовен живот е заседнал в хватката на огледалната сфера. Всичко и всеки говори за мъртвите, принадлежи към мъртвите и живее, борейки се непрекъснато със смъртта.

И последствията са: всеобща дегенерация на човечеството, бързото му пропадане надолу и затъването му в блатото на лъжи, клевети и измами; отсъствие на морални норми и бързо увеличаване на кръвните и нервните заболявания. Такъв е резултатът за човечеството вследствие избраната от него посока, отклоняваща го от Пътя, Истината и Живота!

Когато тръгнете по вашия път към центъра на Универсалните мистерии, вие не изпадате във възбуда, изразяваща се в думи или писания, нито в състояние на замъглено съзнание, последвано от кражба на нервни флуиди, не, защото тогава вие започвате да изживявате живота си чрез силата. В своето Първо послание към Коринтяните апостол Павел правилно отбелязва: „Божие царство не се състои от думи, а от сила”.

Това е почеркът на Шамбала: когато ученик от съвременната Духовна школа доближи Сърцето на света, неговата слабост ще се трансформира в сила – сила, която ще се превърне в действително състояние за него и никога няма да го напусне дори и за секунда. Това е същата тази сила, която носи, подтиква и върши работата по спасението. Всички, които, в зависимост от състоянието си на съществуване, живеят от тази сила, са станали „притежатели на могъщество и власт”.

Свещеният език, със своите неизброими легенди, митове, послания и разкази, дава доказателства за това по същия начин, както говори и за Шамбала, и за божествените импулси, които се излъчват оттам през определени периоди от време под формата на пратеници или по друг начин.

Свещените обитатели на Шамбала се наричат Синове на Волята и Йога, Братството на Шамбала, на Сидха, на Мелхиседек, или на Елохим.

Когато след една космическа революция диалектичното жизнено поле се е изпразнило, а цялото поле на съществуване на падналите монади е било сведено до безформена буца пръст, започват развитието си следните процеси.

През периода, който току-що е приключил, много същества са се завърнали в Шамбала. Те са премина-

ли през вратите на освобождението, а всички други, с малки изключения, след разпадане на техните системи и тела, са се концентрирали в огледалната сфера, в очакване на своя нов ден на изява. Цялостният процес на сътворение на човечеството, което по този начин получава нова възможност за развитие, е под ръководството на Братството на Шамбала, Братството на Елохим.

Ние можем да се информираме за началото на този процес от оригиналния текст на Библията: „В началото Елохим създаде небесата и земята” – което означава, че Братството на Шамбала отново е подготвило място за обитаване на падналите монади. „А земята беше пуста и неустроена и тъмнина беше върху бездната, и Елохим се носеше над водите.”

Когато на падналото човешко същество, което все още не е освободено, се предложи такава нова възможност за живот и ново начало в намирането на обратния път към Неподвижното царство, тогава седемте прохода към Шамбала са отворени за него. В пролога на Битие това е описано като седемте дни на Сътворението.

Първият проход към Шамбала, Града на Боговете, е проходът на Светлината. Една наистина чиста и ведра, ясна светлина бива приготвена за човешкото същество, или за ученика. Това е светлина, която не гасне – истински светилник в нозете му. Светлината на обикновената природа винаги е смесена с тъмнина, както доброто и злото са свързани в света на диалектиката. Но сега светлината е напълно отделена от тъмнината и чрез това първият проход към Шамбала е отворен. И видя Елохим, че това е добро. Първият ден!

Вторият проход към Шамбала се нарича „небесна твърд”. „Твърдта” е жизнено поле от абсолютно чиста субстанция. И в него освен светлина, ученикът полу-

чава също и силата да продължи напред. И видя Елохим, че това е добро. Вторият ден!

За третия проход към Шамбала се говори като за създаване на Земята. В съответствие с атмосферната субстанция на първичните етери се ражда една хармонична, материална, химическа жизнена сфера. По този начин ученикът има не само светлината по своя път и силата, с която да върви по него, но и самия път пред себе си. Това е третият проход към Шамбала, третият ден! И видя Елохим, че това е добро.

Четвъртият проход е продължение на трите предшестващи го. Или, за да бъдем по-ясни, казваме, че има само един път, разделен на различни части. Първо идва Светлината, след това Силата, и накрая – самият Път, който може да бъде извървян в истинска Светлина и с истинска Сила.

Ясно е, че четвъртият ден трябва да демонстрира логично научно разпределяне, хармонична съгласуваност, божествен баланс между светлина, сила и действителност. Светлината, сама по себе си, може да поразии и заслепи човешкото същество; Силата пък може да го осакати и парализира. Без координация между Светлината и Силата вървящият по Пътя човек не би могъл да направи нищо друго, освен най-сериозните си грешки. Ето защо всичко, което е било създадено дотук, се съгласува на четвъртия ден и така се оформя и подготвя за правилно използване. И видя Елохим, че това е добро. Четвъртият ден!

Вероятно сега разбирате, че резултатът от всичко това трябва да се покаже в петия проход към Сърцето на света. На петия ден от Сътворението са създадени рибите и птиците, и по подобен начин ученикът върши работата си в петия проход към Шамбала.

Създаването на рибите, или притежаване символа на рибата, или „хвърляне на мрежата в дълбините”, означава, че ученикът трябва да извърши унищожаване на своя аз, тотално пожертване на природното себе в пълна яснота, в Светлината и Силата по Пътя към Шамбала, за да може в резултат на това да достигне до края на пътя си, летейки като птица, като орел. И видя Елохим, че това е добро. Петият ден завърши!

И Елохим каза: „Да създадем човека по наш образ и подобие!”. Когато като птица в полет и под знака на рибите ученикът достигне до края на своя път, изгрява шестият ден, защото тогава той се превръща в човешко същество, наистина по образ и подобие на Елохим. Той се завръща у дома си – в Неподвижното царство. „И Елохим видя всичко, което създаде.” Шестият проход към Града на Боговете е завършен.

Накрая идва седмият ден – денят на божествената почивка, денят на завършената работа на самата сияйна действителност!

Така в разказа за Сътворението се говори за седем прохода, водещи към Единия живот в сърцето на Гоби. Този, който има уши, нека чуе това, което Духът говори на Еклезия.

Сега идва ред на глава втора на тази история, както и на втората част от разказа на свещения език. Падналите монади, които са призвани за нови изяви и които вървят по своя път през седемте прохода към Шамбала, пропадат в противоположността; те загиват отново и отново поради своето форсиращо, спекулативно и експериментално поведение, точно както е ставало много пъти преди това. Седемте прохода на Шамбала, които са от същата природа като на самата Шамбала,

и следователно – със същите възможности, сега биват затворени.

Първоначално, веднага след катастрофата, ключовете за тези врати все още са били притежание на много от мистериите. Но те също са започнали да се рушат и втвърдяват от завръщащата се дегенерация, като само някои от тях са останали във вид на ядра, които са се отдръпвали все по-далеч и по-далеч от кипящия живот на масите, за да се предпазят от крайна кристализация.

Но Елохим никога не е оставял човечеството. Той никога не изоставя делото на своите ръце. В дадени моменти импулсите и призивите достигат като тръбен зов до човечеството. Тези импулси се повтарят непрекъснато и отново всеки път, когато предишните заглъхнат или биват задушени от диалектиката.

И всички тези призови носят едно и също послание към човечеството: „Седемте прохода към Шамбала все още съществуват и могат да бъдат отворени за всички, които наистина желаят това! За всички от противоприродата те са като седем печата на затворена книга, а за всички онези, които желаят да намерят отново Единствения път, те се разчупват един по един.”

За да стане това, са необходими тотална трансфигурация и нова личност – едно новораждане, което ще направи човека годен да извърви първоначалния седмочерен път. Затова е необходимо да се реагира съзнателно и позитивно, дълбоко вътрешно, на думите на Исус: „Следвайте Ме!” (Лука, 18:22)

Следването на Исус изисква пълно унищожаване на диалектиката във вашата жизнена сфера. За това унищожаване на егото се говори като за кръстния път и подобно на седемте прохода към Шамбала, то също има

седем фази. Седморният кръстен път е седморно възстановяване на природата и Духа.

Когато ученикът е започнал процеса на унищожаване на всичко диалектично в тази жизнена сфера, той ще открие, че получава неочаквана помощ от самата диалектика. Това е така, защото когато той поставя себе си извън обичайния живот и започва да се издига над него, обикновената природа става враждебно настроена към него. Когато вие не искате да се свързвате с определени форми на живота, тогава той ще ви изхвърли навън, и с помощта на тази враждебност вие ще бъдете приковани към кръста на спасението. Така вие виждате как и в тези неща всички работят заедно за благо на онези, които се обръщат към истинския живот.

Врагът иска да ви накаже за вашата отчужденост, и тъкмо това наказание се превръща в милост за вас. Затова ученикът, който различава тези неща, казва: „Отче, прости им, защото те не знаят какво правят.“ Оттук нататък кръстният път е открит пред кандидата, а Светлината го обгръща – толкова ярка, Светлината, която за други, които не я виждат, си остава непроницаема тъмнина. Първият ден от Пътя на кръста е преминал. И видя Елохим, че това е добро.

Стойки в Светлината, с разперени ръце, ние чуваме кандидатът да говори отново. Той казва: „Жено, виж своя син!“ Това, което се има предвид тук, е един призив към Майката на света от Шамбала – крепителката на небесната твърд.

Ти, Свята универсална майко, покровител и застъпник на всички Божии деца, виж как твоят борец се, стремящ се син доближава седемте прохода към Шамбала!

Този зов за сила непрекъснато се увеличава по мощ и вибрация. Забравеното Слово, което е било изгубено от

толкова дълго време, се произнася отново. И видя Елохим, че това е добро. Вторият ден от Пътя на кръста е преминал.

Вие ще разберете, че след като Словото бъде произнесено, следва и отговорът. Ето защо отекват тържествените слова: „Сине, виж Майка си!” Святата майка, покровителката на живота, се появява и открива пътя пред пилигрима. Третият ден по пътя към Шамбала е преминал. И ето, чуйте, самата Майка на света говори, и сред шума от водовъртежа на новите етери и нежната музика по Пътя на силата, който ученикът следва, се чуват думите: „Още днес, аз ти казвам, ще бъдеш с мен в рая!” Това е отговорът на четвъртия ден. И видя Елохим, че това е добро.

Сега вие следва да разберете ключовата вибрация на петия ден – вибрацията, която може да бъде изразена в една единствена дума: „Жажда”! ... „Жаден съм!” ... За стъпилия на пътя към Шамбала винаги се явява един по-интензивен копнеж за края, за осъществяването, и следователно – едно непрекъснато растящо усилие да се достигне целта. И видя Елохим, че това е добро ... петият ден!

И виж ... осъществяването е все по-близо. Ученикът е достигнал шестия седмореен кръг и отново е приел формата и славата на първоначалното човешко същество. Той вижда самия Елохим. Изпълнен е с неизразима, безкрайна благодарност, която накрая се излива в една единствена, всеобгръщаща, благодарствена молитва: „Елои, Елои, лама сабахтани!” – „Елохим, Елохим, как ме възвеличи!” Това е тържествуваният и искрящ шест ден! И видя Елохим, че това е добро.

Така самата Вечност идва да посрещне ученика. Великата работа на кръста е завършена. И всички свидетелстват за вечната почивка в сърцето на Шамбала

- вечната почивка на седмия ден: „Consummatum Est!”
- „Свърши се!”

Пилигримът е достигнал до безграничния мир на острова на Изида. И видя Елохим, че това е добро.

ОСТРОВЪТ НА ИЗИДА

Ученикът по пътя, който е преминал през седемте прохода на Шамбала и се е борил по време на седемте празнични дни на своята трансфигурация, ще достигне до сърцето на Гоби – фокуса на Универсалното братство, където ще бъде посрещнат като блудния син, който е открил обратния път към Бащиния дом. Тази божествена област сред пустата и неизмерима степ се нарича още Островът на Изиди. И ние смятаме за привилегия и прекрасна милост, че ни е позволено да ви разкажем за този благословен остров.

За да разберем вида и характеристиките на Изиди, трябва да се върнем към зората на човечеството и неговата изява, когато всичко е било все още съвършено и цялото човечество е съществувало в диханието на Всевишния. Тогава създанията са изпълнявали безупречно Божията воля и всички изяви са били в Божиите ръце.

Ако разгледаме нещата космологически, седморната планета Земя е реагирала напълно адекватно на импулсите на магнитното духовно поле, обграждащо божествената земя. Между планетарното, или жизнено поле, и магнитното духовно поле се е разкривало в цялото си великолепие радиационното поле на планетата Земя. В него всички силови концентрации, извлечени от дълбините на Земята чрез магнитното духовно поле, светели като звезди. Тази прекрасна тройна система на духовно, жизнено и радиационно поле била като бисер в прос-

транството на Вселената, хармоничен звук в симфонията на Цялото.

Но, както знаете, тази хармония била нарушена; седморната планета, като космос, потъмняла поради греховете на нейните деца. Милиони човешки същества продължили развитието си, следвайки линията на пълна дегенерация. Тези същества били събрани върху част от планетата, като трябвало в бъдеще да живеят в мъка, кръв и сълзи и „с пот на челата”.

Някои от монадите обаче не съгрешили и продължили да поддържат правилни взаимоотношения с вечния Извор на светлината. Тази група от монади е наречена „Последните останали”, или „Остатъкът”.

Последните останали сега живеят на острова на Изида. Това означава, че известен брой същества, принадлежащи към Ордена на Мелхиседек, или Братството на Шамбала, са запазили до ден днешен част от първоначалния славен земен космос в цялото му предишно великолепие.

Затова тази част от планетата с основание може да се нарече Свещена земя. Но това е само една малка област, един оазис в пустинята – тя е като един остров в средата на океан от дяволски страсти.

В диалектичната природа тъмнината и светлината са части от едно цяло, редуващи се при смяната на деня с нощта и на доброто със злото. В противовес на това, там някъде съществува островът на Изида, последният остатък от първоначалния земен космос, който се извява по цялата земя. Изида е Божията светлина, която непрестанно свети в нашия мрачен свят за всички – и добри, и лоши – според законите на тази природа. Изида е олицетворение на божествената планета Земя. Изида е истинската Майка на Света. Всяко нещо, което

произлиза от нея, всяко нещо, което се завръща към нея, е наистина дете на Светлината.

Вие можете да видите нещата по следния начин. Универсалното братство не ни докосва абстрактно, с необоснована и неопределена метафизичност, спекулирайки за огледалната сфера или за някой друг далечен свят. Не, то се проявява като една реалност тук, в химическата сфера на материалния свят. Първоначалният световен порядък съществува *наистина*; той е запазен за нас и ние можем да участваме в него, само ако пожелаем да приемем отново неговите закони.

И така, да обобщим: Изида – това е първоначалната природа, която е била запазена за нас – не тази природа, която ни дава храна, изтръгната след свирепи битки със земята, а природата на първоначалния живот, Божествената природа. Тази природа ни се изявява като Последния остатък в сърцето на Гоби, Острова на Изида. И ние повтаряме, че за да участваме в тази жизнена реалност, не е нужно да пътуваме до Гоби. За да бъдем издигнати в Тялото Христово, трябва само да проникнем през седемте прохода към Шамбала чрез трансфигурация, като ученици на истинската Духовна школа. Както Божието същество присъства навсякъде, така и пилигримът, който е бил възпламенен отново в Бог, стъпва на острова на Изида с усещането за своята въздесъщност.

Именно за тази осъзната въздесъщност и за способностите на новия човек искаме да ви говорим сега. Вече ви обяснихме подробно за *пътя* и ви говорихме за *истината* по най-добрия възможен начин, но сега ни е разрешено да ви информираме по-специално и за *живота* в Братството. Този живот ще ви хареса много повече, отколкото всичко казано дотук, но само ако имате „очи да виждате“ и „уши да чувате“.

В жизненото поле на Братството, което може да се открие тук и сега, съществува съвършена хармония между магнитното духовно поле, от една страна, и химическото жизнено поле – от друга. Това се отразява в съответното поле на излъчване, което служи като посредник между духовното и жизненото поле.

Вие разбирате, че тези, които принадлежат на Шамбала, осъществяват всичко това и на микрокосмично ниво. Тяхното духовно поле е в хармония с полето на личността им, а радиусът на действие на тяхното излъчване е резултат от тази хармония. В древната мъдрост тази тройна божествена съгласуваност се нарича „магична сила”. А съществото, което притежава такава магична сила, на практика има на свое разположение цялата власт на небето и земята. Такова същество живее в утробата на Изида, и, като посветен, ако можем да използваме този стар термин, притежава дванадесетте сили в своята магична сила.

Тези дванадесет сили са разположени в полето му на излъчване. Това са четирите свещени етера, свещената астрална сила и свещената ментална сила, и всяка от тях има положителен и отрицателен полюс и съответните им центростремителни и центробежни лъчения. Тези дванадесет сили, взети заедно, формират една интензивно излъчваща светлина и се означават с думите „небе” или „Христос”.

Посветеният, който притежава способността да работи с тези дванадесет сили и микрокосмически е едно цяло с тях, на практика среща Христос в облаците на своето небе. Четирите, или всъщност осемте етера, формират строителните материали на Вселената; двете астрални сили дават динамичните способности за работа с тези материали, а двете ментални сили създават

архитектурния проект в съответствие със замисъла на Върховния архитект.

Когато Библията говори за „небето” или за „въздигане в небесата”, това се отнася за този истински благословен, който притежава „магичната сила” и разполага с действителните свещени сили. Така че влизането в това „небе” е нещо съвсем различно от влизането в огледалната сфера след напускането на материалното тяло.

Когато се казва, че от съюза между Озирис и Изида се ражда детето Хор, а от сливането на Светия Дух с Мария – детето Иисус, това е мистично обяснение, отнасящо се за Сина на Светлината, който притежава дванадесетте сили в своето радиационно поле като резултат от хармоничната свързаност между магнитното духовно поле и жизненото поле.

По същата логика и Господарят на целокупния живот също има дванадесет последователи, дванадесет предани ученици, които му служат. В тези дванадесет, събрани около Единия, Бог се изявява в плът. Иисус Христос е роден без грях и ни зове: „Елате при мен и ме следвайте!”

Когато едно същество започне да злоупотребява с дванадесетте сили на своето радиационно поле, т.е. когато ги употребява по начин, който не съответства на Божи-ята воля, силите в неговото небе угасват, а личността му се отделя от магнитното духовно поле, започва да се опорочава и дегенерира.

Дванадесетте сили в микрокосмичното небе често са символизиращи от водата или „живата вода”. Всяко същество, което прилага тези сили, тази вода, неправилно, по спекулативен или експериментален начин, предизвиква една катастрофа. Много от тези катастрофи символично са описани в Библията и в други свещени

книги. Помислете за времето на Ной, когато неспирно валяло четиридесет дни и нощи и всички загинали във водите на Големия потоп.

Понякога тези дванадесет сили са символизиращи от водата и от огъня. Водата се отнася към етерните сили, а огънят – към астралните. Ако не съумее да ги управлява, човек или ще се удави във водата, или ще стане жертва на унищожителните пламъци на огъня на своите страсти.

Завръщането към острова на Изида означава, че кандидатът, издигнат в Иисус Христос, възстановява своите дванадесет сили. В Майката на милостта ученикът се е завърнал към корените на природата, която разкрива отново пред своето дете първоначалните богатства на живота. Едва ли е възможно да си представите такъв светлинен дух в цялата му възхитителна излъчваща способност. Тогава бихте разбрали, че осъществяването на „магичната сила” е нещо твърде различно от това, което ви предлагат всички метафизични и езотерични обяснения в наши дни.

Тези твърде незначителни опити да се достигне истинския живот не могат да ви помогнат във вашето паднало състояние. Може би съществува път между вас и истинския живот в Гоби; може би това е истина, прозлизаща от действителния живот и сега истинският живот на това свещено братство ви доближава. Христовото излъчване на първоначалното радиационно поле идва към нас като една спасителна еманация в лицето на Иисус и неговите служители. Небето, в смисъла, който използвахме, се навежда към земята и човечеството, за да ни подтикне да влезем и, ако желаем, да ни помогне да достигнем до острова на Изида. Братството на Шамбала идва при нас чрез своите пратеници.

Тяхното идване се оповестява, като се казва, че те ще станат едни от нас, но без грях. Този знак е достатъчно ясен за всички онези, които могат да разбират в Духа.

Когато идват при нас, те се раждат; спускат се в обора, в хаоса, в абсолютния безпорядък, и създадени като едни от нас, се стремят да стигнат до нас.

Ако реагираме спонтанно с търсене, тогава е призван първият ученик. Това значи, че нещо от първата небесна способност се предлага като небесен хляб на този, който реагира. Така нещата тръгват, стъпка по стъпка, докато всичките дванадесет сили предадат с неизразима любов малко от своите първоначални възможности на падналия брат или сестра. Това, което става по-късно, символично се изразява с думите, че един от дванадесетте ще предаде дванадесеторната първична субстанция и нейния Божествен пратеник. Това означава, че на всеки ученик се дава ясно доказателство за невъзможността да приспособи дори и най-незначителната частица от дванадесетте хляба и дванадесетте риби към диалектичната реалност. Тяхното съществуване в света на диалектиката е невъзможно. Ето защо предателят е победен и получава това, което заслужава.

Какво се случва след това? Сам Господарят на целокупния живот ни доближава, излъчвайки дванадесетте възстановени сили и ни показва Пътя. И този път е кръстът. Той следва този път и по него се възнеся в Шамбала. А дванадесетте сили остават след него като негови свидетели, носещи Евангелието на спасението за всички същества.

Когато човек е докоснат или призован от някой от тези дванадесет лъча, тогава той е заведен до кръста и му се показва как да следва трансфигуристичния път на кръста. И по този път на кръста, право в сърцето, в

критичната точка, където ученикът се готви да направи пробив от хоризонталната линия към вертикалната, което ще го изведе далеч от тази природа, там, в това сърце, стои Изида – Майката на всички нас, Майката на живота, Розата. Там кръстът се превръща в Кръст с Роза.

Майката на милостта се описва едновременно като Лотос и Роза. Ученикът, който среща Розата по своя път на кръста, е благословен, защото в момента, в който Розата е спечелена, той става силен и няма повече да прави грешки. Той се е завърнал в лоното на Изида и се радва на зората на осъществяването.

В Преддверието на Школата на розенкройцерите вие виждате обикновения и скромнен символ на Розата и Кръста. Както преди, така и сега, този символ е отражение на Пътя, Истината и Живота. Сега по-добре от всякога вие виждате Розата и Кръста като символ на освободеното човешко същество, което отдавна е отминало часа на своята смърт според старата природа.

Запомнете, че Школата на розенкройцерите не е общност, която се занимава с метафизични и езотерични спекулации, а общност, в която се осъществява свободно зидарство от свободни зидари, които вървят по стъпките на Господаря на всички нас – Иисус Христос!

*Той, Прославеният, е всичко за нас.
Той е Синът на Майката на света
и Синът на Всевишния Бог!*

VI

ПОСЛЕДНИТЕ ОСТАНАЛИ

Дотук вече е станало ясно, че от самото начало на човешкото грехопадение Универсалното братство се е спуснало заедно с потъващото човечество в областите на отчуждението, за да му помага и да го подкрепя при всеки истински спонтанен опит, при всяко усилие да намери правия път обратно към Бащиния дом.

Връзката, поддържана с Братството от тези, които са облагородени да я осъществят, не е абстрактна; не, това докосване и изява са твърде конкретни и приемат форма в химическото жизнено поле, за да избягнат потискащите засенчвания и влияния, произлизащи от огледалната сфера.

Трябва да разберем, че помощта на Братството не е само за падналото човечество, но тя неминуемо се разпростира и върху жизненото поле, в което това човечество се лута. Този, който иска да бъде пречистен, не може да живее в къща, която с всеки изминал час става все по-занемарена и мръсна. Така, след един относително кратък период от време, не би останала и най-малката възможност за регенерация на диалектичната жизнена реалност, ако не беше присъствието на Универсалното братство.

Затова този Върховен орден е създал вакуум в нашата паднала област на смърт и ужас – един вакуум, поддържан така, че за всички, които желаят, винаги ще има разумен начин да напуснат химическата

материална сфера; един проход, водещ към издигане в Първоначалната светлина.

Ако е истина, че на нас, които живеем в бедствия и страдания, се предлага ръка за помощ, то тази помощ трябва да ни бъде предоставена тук и сега и да бъде поддържана като една рационално-морална основа за спасение.

Съществува един вечен крайгълен камък, който е непоклатим. Когато назоваваме този крайгълен камък „Христос“, това е съвсем правилно, при условие, че се разграничим изцяло от всякакви теологични догми и мистицизъм. Защото двата стълба на теологичните порти са станали свидетели на преминаването на неизброимо множество, поело пътя към абсолютното отчуждение от Бог. Тези порти са увредили душевността на милиони хора, на които не е оставена почти никаква възможност за възстановяване.

Ето защо съвременните розенкройцери ви говорят за Гоби като за фокус на универсалното докосване, за Братството на Елохим и за истинската Свещена земя. Ето защо те ви разказват за Последните останали – едно завоалирано обяснение за множеството въздигнали се, които излъчват Христовата светлина, Христовата радиация и Христовата вибрация по целия свят и към тези, които се нуждаят и са достойни да бъдат подпомогнати в тяхното страдание и злочестина.

След като сме се освободили от погрешния начин на мислене, искаме да направим следното разяснение: Тук, в това царство на кръв и сълзи, първоначалната природа, първоначалният живот, са запазени за нас като едно свещено царство, останало като най-ниското стъпало от стълбата, която ще ни изведе към истинския живот. Вакуумът, локализиран географски в Гоби, и Братството,

което го поддържа за нас, се наричат Последните останали, или Остатъкът.

Много хора, чувайки това, ще бъдат крайно изненадани или ще свият рамене снизходително и с безразличие. Но ние ви заявяваме, че има ученици от съвременните розенкройцери, които са открили острова на Елохим или са поели по пътя към Кафар Салама. И ние ви казваме, че навсякъде свещеният език говори за това и дава цялата възможна информация на пилигрима, който желае да намери Оазиса в Гоби.

Понеже на запад хората са по-отворени за Библията, ние бихме искали да приведем като пример една от нейните най-стари истории – разказа за срещата между Аврам и Мелхиседек. В Битие, гл. 14, се казва: „Така и Мелхиседек, царят на Салим, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино и го благослови, като каза: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, владетел на небето и на земята... И Аврам му даде десетък от всичко.”

Вие вероятно знаете, че Господ Иисус е наричан Първосвещеник от Ордена на Мелхиседек. Както Мелхиседек, Иисус също е изнесъл хляб и вино, и както Мелхиседек е сключил договор с Аврам, би могло да се каже, че може да се сключи договор и с Господ Иисус.

По-нататък в Библията се говори за Йоан – апостола на Любовта, който е на остров Патмос в самота и отчаяние, в пълна душевна изолация. И пред него се явява Синът Човешки, стоящ сред седем златни светилника, със седем звезди в дясната си ръка.

Всеки, който дори и само за малко се е докоснал до истината за Братството на Шамбала, ще разпознае в този език образа на Първия и Последния, образа на Първоначалния човек, който с неизразима любов и

състрадателност търси начин да ни се изяви чрез Последните останали.

Но нека за момент да се върнем отново към Аврам. Кой е бил той? Наричали са го „юдеина“. На езика на трансфигурацията това означава, че той е бил ученик на трансфигуристична школа – училище за новораждани.

Аврам юдеина е човешко същество, което си проправя път от един живот към друг. Той напредва по своя път, облечен в „дрехата“ – мантията на Новия живот. Тази дреха е спомената като неговия брат Лот – мантията на Универсалната светлина.

Така в началото на ученичеството му дрехата на новия живот все още не е станала постоянно негово притежание. Състоянието му може да се сравни със светването и угасването на светлината на фара или с въртящия се сноп лъчи на маяка, който се носи над земята, за да я остави отново потънала в тъмнина след себе си.

Ученикът понася големи трудности през тази фаза. В борбата за освобождение дрехата на Универсалната светлина често е заменяна с мъждукането на диалектиката и той трябва да води вътрешна борба смело като лъв, за да съхрани своето истинско притежание.

Ето защо в Библията четем как Лот, Аврамовият брат, е отведен в плен от Кедорлаомер. Кедорлаомер е „разпръскващият тези мъждукащи проблясъци“. След като ученикът осъзнае, че мъждукането на диалектиката се мъчи да отстрани неговото новопридобито притежание, той свиква бойците си. Аврам повежда своите триста и осемнайсет войни в битка срещу Кедорлаомер.

Вие ще разберете, че тази формула се отнася за дванайсетте небесни сили, които водят към регенерация. Ученикът на Пътя живее от силата на тези дванайсет

нови храни и когато той съзнателно ги приема, дрехата на Новия живот не може да му бъде отнета.

В тази древна класическа битка е очертана съвременната философия на розенкройцерите. Не сме ли ви казвали, че реалността на съществуването в диалектичната природа, това мъждукане, трябва да бъде изоставено, за да имате възможност да се облечете в истинските одежди на новия живот? А не получавате ли всички необходими сили да приключите тази битка?

Когато ученикът истински желае да постигне това, той призовава тези сили, а те никога няма да го изоставят. Ако той наистина се бори, неминуемо ще достигне до долината Шаве – най-голямата дълбочина, предела на неговите мъки и нещастия, надира на унищожението на неговия аз.

И ето в този надир ученикът среща Господаря на целокупния живот, Първосвещеника от Ордена на Мелхиседек, който съществува в тази враждебна природа като Последните останали от първоначалното човечество. Тази среща между Аврам и Мелхиседек в долината Шаве е същата като срещата между Йоан Предтеча и Господ Иисус при река Йордан. Река Йордан изразява същата идея, както долината Шаве или остров Патмос.

„И Мелхиседек, царят на Салим, изнесе хляб и вино и го благослови.“ Ученикът отново е наметнал мантията и не е възможно тя да му бъде отнета, защото сега светлинното лъчево поле – това наметало, новата липика – директно е свързано с магнитното поле на Духа. Предишното, първоначалното състояние на микрокосмоса принципно е възстановено и от този момент ученикът вече не е „ученик“, а се е превърнал в строител, работещ под ръководството на Божествения архитект.

Когато ученикът е нахранен с хляб и вино според закона на Мелхиседек, това означава, че след като борбата в жизненото поле е приключила, дванадесеторният хляб на Универсалния живот може да бъде усвоен, изявявайки се като лъчево поле, като едно наметало. А по силата на Духа, предаден му с виното, ученикът става непоклатим като скала.

„Тайната вечеря” се сервира всекидневно в Преддверието на Розата и Кръста. С други думи, дванадесетте сили на Универсалния живот, във вид на божествен хляб и вино от Братството на Универсалния дух, се раздават на всички, които са достигнали до Розата и Кръста.

Оттук нататък нещата могат да се развият по два начина: вие или ще възприемете тези храни, или виното на Духа ще ви опияни. Тази интоксикация може да доведе до физическо пианство, до лудост или до твърдо противопоставяне. Хапката хляб, потопена във вино, подтиква и Юда да извърши деянието си.

Тези, които са решили да се противопоставят, да действат срещу свещената работа, дали явно или тайно – в зависимост от характера на съответната личност – често са вземали и вземат решението си в храма. Даровете на Ордена на Шамбала – хлябът и виното, винаги демаскират. Разобличавайки, те действат като командата: „Това, което ще вършиш, върши го по-скоро.” Затова има една Тайна вечеря на победата, и една – на падението, на присъдата.

В потвърждение на това е и притчата за Ной. Ной и Мелхиседек олицетворяват едно и също нещо и е много жалко, че тази притча, както и много други от Библията, са били осакатени.

Както Елохим винаги действа, Ной е подготвил мястото за живеене за всички оцелели след една космиче-

ска революция. И какво е направил той, за да изпълни тази класическа задача, поставена от Елохим? Засади лозя, произвел вино. И не след дълго много негови последователи, тези, които се опитвали да вървят по Пътя, легнали пияни в палатките си – в своите микрокосмоси. Виното на Духа не е било в хармония с тяхното жизнено поле и вместо просветление във и чрез Духа, случило се е противоположното – едно още по-голямо капсуловане и затваряне. За това най-вече трябва да поговорим.

Ще бъде от полза да обясним как ученикът може наистина да избегне такова опиянение. Той може да успее в това, като води своята добра битка, както е направил Аврам с помощта на своите триста и осемнайсет бойци. Ние вече споменахме за това бегло, но сега искаме да обясним по-подробно за какво става дума.

В свещената наука за трансфигурацията тази формула означава, че ученикът изцяло изпразва своята душевна същност, своето аз-същество, принадлежащо на тази природа, и по този начин постепенно умира според природата. Това завършва с едно пълно унищожение на низшия живот и постигане на победа над смъртта. Този сложен процес, започнал в смелост и решителност, води до победа над „Кедорлаомер“ вътре във вас.

Братството на Шамбала, Последните останали, което се изявява, за да ни помогне, действа в нашата природа под формата на седем лъча, или седем групи. Под това ние нямаме предвид седем различни духовни школи за различните раси, а седем седмorni кръга на посвещение, за което вече сме обяснявали на друго място.*

* Виж: Ян ван Райкенборг, *Dei Gloria Intacta*, 2003, Розекреюс Перс, България

Ето защо всеки ученик, който успее да извърви пътя до край, който е пристигнал в своя Шаве, своя Йордан, своя Патмос, един ден ще срещне Човешкия Син, изправил се между седем златни светилника, със седем звезди в дясната си ръка. Този Син Човешки ще го благослови и нахрани с хляб и вино: „И когато ядяха, Иисус взе хляб, благослови и го разчупи, и като го даваше на учениците, каза: Вземете, яжте: това е Моето тяло. Взе и чашата и като благодари, даде им я и каза: Пийте от нея всички! Защото това е моята кръв на Новия Завет, която се пролива за мнозина за прощаване на греховете. Но казвам ви, че отсега нататък няма вече да пия от този плод на лозата до онзи ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Своя Отец.”

Колкото и често да получавате хляба и виното в Преддверието на Школата на Розата и Кръста, а вие ги получавате дори само с вашето присъствие в храма, има само един начин да се избегне пиянството и капсуловането, и той е: вашата грешна и порочна душевна същност трябва да умре. Следвайки примера на Христос, вие ще трябва да осъществите в най-дълбоката си същност ежедневното умиране на душата според природата. Тогава във вашия микрокосмос вие ще умрете в Господ Иисус.

Ако искате да следвате този път на свободно зидарство, короната на Живота няма да бъде свалена от главата ви. Тогава вие също ще сте способни да дадете своя десетък, така както Аврам е дал на Мелхиседек. С други думи, вие ще предложите на Братството цялостната пълнота на вашата нова същност и служейки, ще напишете седемте писма до седемте общини в Асия.

Само тогава ще станете достатъчно зрели, за да бъдете наречени служители на Светлината.

VII

ДВОЙНИЯТ ЕЛОХИМ

Ние вече много пъти говорихме за Елохим. Това е един възвишен термин, насочващ ни към Универсалното братство – първоначалното човечество в изява, останало да служи на своите паднали братя и сестри. Елохим е величественото божествено множество, подчинено на Върховния архитект, което се грижи за съществуването на диалектичното човечество и прави всичко възможно да го поведе и върне обратно по пътя към първоначалния живот. За да осъзнаете по-ясно смисъла на термина *Елохим* и да разберете, че ние говорим за съвсем реални сили, трябва да си го представите като Светия Дух.

За обикновения християнин думите „Свети Дух” звучат съвсем познато. Светият Дух е могъщ. Той разстила Божията воля върху света и човечеството. В някои кабалистични комбинации думата „Елохим” означава: „Божествен и могъщ, който излъчва Духа над Водите”. Светият Дух е изпълнител на Божията воля и за хората с метафизичен начин на мислене той е много близък, макар и много недействителен.

Дори и „швейцарската” диалектична теология на професор Барт е открила, че всички религиозни търсения и обяснения остават безплодни без Светия Дух. Това е косвено доказателство, че никой не може да получи помощ при вървенето по пътя, без да е осъществил връзка с Братството на Гоби.

Тази величествена универсална връзка се осъществява по два начина: директно и индиректно. Директната връзка е срещата лице в лице с някой от братята или сестрите от Ордена на Елохим. Индиректната връзка се осъществява след въздействието на силовото излъчване, произлизащо от Братството. Докосването на Светия Дух става в две фази. Тези две фази, или степени, няколко пъти са споменавани в Библията. Това ще бъде разяснено малко по-късно.

Трябва да знаете, че всеки от тези два типа контакт се разделя на още два аспекта: мъжки и женски. Съществуват мъжка и женска изява на Елохим, силовото излъчване на Светия Дух също има ясно изразен мъжки и женски радиус на действие.

Това, което в учението на розенкройцерите се нарича *път*, не е само символичен термин за начина, по който ученикът може да достигне до освобождаващия нов живот, но също и една възвишена реалност. Пътят започва от момента, в който ученикът е докоснат от излъчващата сила на Светия Дух, и воден от него, започва своето пътуване. Такъв ученик получава едно нарастващо *изпълване* със Светия Дух. Това означава, че докато той напредва по пътя, радиационната сила също се увеличава. Тази сила става неговата пътеводна звезда към Витлеем.

Според Универсалното учение от Елохим излизат дванадесет лъча. В различните писания те се представят символично като дванадесетте хляба. И ако към това прибавим факта, че Витлеем означава „дом на хляба“, както и това, че тримата мъдреци от Евангелието, водени от звездата, са вървели към „Дома на хляба“, тогава всичко става ясно. Пътуването към Витлеем е пътят към Господаря на целокупния живот. Там ние ще намерим него, истинския човек, човека-цар, царя на Юдеите.

Първоначалното духовно значение на думата „евреин“ се свързва със значението на идеята за „лъва“, а комбинацията от двете значения откриваме в думата Гоби, или Гоб. Така че когато говорим за Оазиса в пустинята Гоби, ние също като древните имама предвид Витлеем – Дома на хляба.

Сега трябва да обърнете особено внимание на това, което ще ви кажем. Ако истински желаете да станете ученик и да тръгнете по пътя, с други думи, ако искате да бъдете водени по вашия път от Светия Дух, а не от собственото си желание за познание, или пък да сте експериментално мотивирани от диалектичните си амбиции, тогава Витлеем, към който Светият Дух ви води, често се намира в съвсем различна посока от тази, която сте си представяли в началото. Във връзка с това искаме да ви напомним за пътя на Християн Розенкройц и за начина, по който той го извървява. Всичко е станало толкова различно от онова, което той си е представял!

Може би си мислите, че Пътят е една права линия, свързваща две точки. Вие си представяте Дома на хляба – мястото на Елохим, в някоя напълно изолирана област, във вакуум, но трябва да ви е ясно, че Витлеем е *тук*. Мъдреците намират Царя на юдеите в обора, в яслите, в адската реалност на диалектичния живот.

Ето защо пътят към Елохим няма да ни заведе в някой отдалечен регион или в огледалната сфера, той може да бъде намерен *тук*. Затова в много тайни писания за Светия Дух се говори като за Планетарния дух. Докосването на Светия Дух, неговото лъчево влияние, довежда ученика директно до сърцето на истинския живот, до една интензивна активност, защото спасението на едно човешко дете означава в същото време призоваването и събуждането на много други.

В Преддверието ние ви каним да тръгнете по пътя, но вие все още не сте застанали на самия път. Вие ще бъдете *на* пътя, след като Светият Дух ви е докоснал с излъчващата си сила и вие сте станали възприемчиви и можете да реагирате на нейните импулси.

Когато започнете истински да реагирате, Светият Дух ще ви отведе в пустинята. Това означава да изпълните една задача във вашето вътрешно същество и една задача – в света. Всеки, който стои в лъчевото силово поле на Елохим, знае какво да прави – Светият Дух му го съобщава.

Съответно на това, и изявите на такъв ученик са двупосочни. От една страна, той показва вътрешен растеж, едно продължително вътрешно разгръщане, и в същото време изследва едно друго работно поле, раздавайки се безрезервно по пътя на служене на другите.

В тази връзка искаме да насочим вниманието ви към Марта и Мария (Евангелие от Лука, гл.10, 38-42). Марта е тази, която прислужва, а Мария седи при нозете на Иисус и слуша. Според Учителя Екхарт Марта е по-напреднала ученичка от Мария. Тя познава както действията, така и съзерцателния живот, докато Мария е все още във фазата на съзерцанието и подготовката за бъдещите и □ задачи. Без съзерцателния живот обаче, действият живот е безсмислен и напълно безрезултатен.

Въпросът на Марта, отправен към Иисус, има за цел да провери дали любимата и □ сестра Мария вече е преминала фазата на съзерцание и е готова за великото дело на спасението. От отговора на Иисус и □ става ясно, че за Мария този момент още не е настъпил. Но Мария вече е избрала правилната посока на сломяване на егото, стойки в съзерцание при нозете на своя Господар.

В нейното състояние тя е направила по-добрия избор. Надяваме се, че сте схванали това добре.

Без докосването на Светия Дух ние сме нищо и не можем да направим нищо. Без въздействието на радиационната сила на Универсалното братство не са възможни нито индивидуалното освобождение, нито изпълнението на задачите по освобождението на цялото човечество. Това, което наричаме „призвание”, или „мандат”, е докосването на Светия Дух.

Апостолите са започнали работата си след изливането на Светия Дух върху тях. Едва тогава Мария и другите святи жени са им помогнали в осъществяването на техните мандати.

Волята на ученика трябва да бъде запалена в Бог. Докато собствената воля на ученика, волята на тази природа, гори в него, всяко негово действие ще е само една диалектична амбиция, съпроводена с редица трудности. Тогава хората започват да се блъскат и борят, за да достигнат най-важните постове, карайки се помежду си кой е най-велик и най-добър, също както са правели учениците на Иисус в техния подготвителен период.

В Преддверието на Школата на Розата и Кръста всеки, който желае, получава връзка с излъчващата сила на Светия Дух. В момента, в който ученикът достигне до състоянието, в което може да бъде докоснат от Него, той получава призвание и пътят се отваря пред него. Този път никога не му създава конфликти с други братя и сестри. Той му носи единствено хармония и дълбоко взаимно разбирателство. Съзерцателният и активният живот никога не са в противоречие помежду си. И двата пътя следват звездата, която ще ги заведе в Дома на хляба, във Витлеем, до новородения Цар на юдеите.

Ученикът, който пристига във Витлеем, е този, който вижда новородения цар в своето собствено същество и раждането на новия човек в собствения си микрокосмос. „И сто пъти Иисус да се роди във Витлеем, а не в теб самия, твоята душа ще бъде изгубена.“ Когато новороденият цар на Юдеите се издигне в микрокосмоса, старата воля умира и царят на тази природа се оттегля. След като ви разказахме всичко това, сега искаме да насочим вниманието ви към разяснението на двойния Елохим. Какво означава това?

Вече ви споменахме, че има мъжки и женски принцип на изява на Елохим, така както тези два аспекта могат да бъдат ясно разграничени в дейността на Светия Дух. Това са творческият и раждащият принцип; мисловният и възпроизвеждащият. Те формират двойната активност, родена и носена изцяло от братята и сестрите от Братството на Шамбала.

Никъде същността на идеалната хармония в Братството не се изявява по-ясно, отколкото в сътрудничеството между двата лъча на Светия Дух. Нищо от света на диалектиката не може да бъде сравнено с това. Тези два лъча се изявяват във всяка дейност на Светия Дух.

Дванадесетте сили се дават на ученика чрез въздействието на мъжкото начало, докато работата по изграждането и развитието на ученика се поема от женския лъч. Ръководството по пътя се осъществява от мъжкото излъчване, докато женското начало се грижи да го поддържа и храни.

Древните мъдреци ясно говорят за Бащата-Майката на света, което се отнася за Братството на Гоби. Когато братът проникне в човешкото сърце, сестрата започва да се грижи за отглеждането и растежа на семето. Братът коси, жъне и вършее, след това прибира зърното в

хамбарите. Сестрата меси и пече хляба. Заедно те се наслаждават на щастието и радостта да видят как ученикът ще бъде нахранен с истинския хляб на живота.

За двойната грижа на Универсалното братство се говори и в свещения език на старите писания като за грижата на ангелите. Когато един лъч на Светия Дух се спусне към група търсещи, за да ги докосне, ако е възможно, то този лъч представлява един силов импулс, а контактът се осъществява абсолютно безличностно. „Небесното царство идва при нас в сила” – казва апостол Павел. Този факт ще ви помогне да различите истината от лъжата, защото силите на огледалната сфера винаги се стремят да завладеят личността ви.

Когато един такъв силов лъч от Светия Дух ви докосне, вие откривате, че той притежава собствен почерк – почерка на брата или сестрата, от който произлиза. В тази изява действа система от силови линии, създава се един определен образ: изображението съдържа освен целта и същността на силовата изява, също и образа на Възвишеното братство. Ето защо в Библията се говори, че ангелите се явяват само пред пророците, пред тези, които са облагородени да ги видят и вече са осъществили контакт със Светия Дух.

В една такава изява на Братството на Шамбала се чува и звук. Целите и същността на изявата се предават в същото време и чрез звук. Затова се казва, че ангелите говорят или предават съобщения, или че извисяват гласове за призив и предупреждение. Така всички онези, на които е разрешено да преживеят такъв контакт, го възприемат с всичките си сетива и нищо не е оставено на случайността.

Сега вече би трябвало да ви е станало ясно, че ученикът на Пътя получава на практика всичко, което е въз-

можно да си пожелае. Светият Дух се приближава към него като учител. Светият Дух му говори и го ръководи стъпка по стъпка, въпреки че няма никакво лично обвързване. Светлината по Пътя, Лъчите на Братството, Двойният Елохим са всичко за него.

Нека един ден всичко това да се случи и на вас!